RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 103.452 van 8 februari 2002
in de zaak A.79.768/XIV-4370.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat V. VAN AELST,
kantoor houdende te 1090 BRUSSEL,
De Smet de Naeyerlaan 2 bus 3

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 5 januari 1942 en van Armeense nationaliteit, op 5 augustus 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 1998 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 februari 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 juni 1998;

Gelet op het arrest nr. 81.711 van 8 juli 1999 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 5 mei 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 11 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 16 januari 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. SMETS die, loco Advocaat V. VAN AELST verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat C. DECORDIER die, loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 8 oktober 1996 en verklaart zich op dezelfde dag voor de eerste maal vluchteling.

1.2. Op 8 oktober 1996 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 8 oktober 1997 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing.

1.4. De verzoekende partij verklaart zich een tweede maal vluchteling op 14 januari 1998.

1.5. Op 16 februari 1998 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.6. Op 9 juni 1998 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 19 maart 1998 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 8 oktober 1996 waarin de Commissaris-generaal in beroep op 8 oktober 1997 een bevestigende beslissing nam. Op 14 januari 1998 diende betrokkene, zonder naar zijn land te zijn teruggekeerd, een tweede asielaanvraag in die door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 februari 1998 onontvankelijk werd verklaard. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag en ter staving van zijn relaas van de eerste asielaanvraag legt betrokkene op het Commissariaat-generaal twee documenten voor die hem door zijn echtgenote vanuit Armenië werden overgemaakt. Het betreft een persoonlijke brief van zijn echtgenote waarin zij hem (o.a.) ten stelligste afraadt naar Armenië terug te keren aangezien hij nog steeds door de politie gezocht wordt. Uit het andere document, een kopie van een beslissing van het parket van Erevan zou moeten blijken dat betrokkene ervan beschuldigd wordt een politiek agitator te zijn en dat hij gearresteerd dient te worden. Betrokkene stelde niet te weten hoe zijn echtgenote dit document verkreeg en kon evenmin verklaren waarom zij dit document pas in september 1997 in haar bezit kreeg terwijl het reeds opgesteld werd op 2 oktober 1996.

Deze documenten zijn niet van die aard dat ze de geloofwaardigheid van betrokkenes eerder afgelegde verklaringen, die in het kader van zijn eerste asielaanvraag als bedrieglijk werden beschouwd aangezien betrokkene er niet in slaagde zijn politiek engagement aannemelijk te maken, kunnen herstellen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 16 februari 1998.

De Commissaris-generaal. meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

2. Over de ontvankelijkheid van het verzoekschrift.

Overwegende dat de eerste verwerende partij opwerpt dat het verzoekschrift onontvankelijk is omdat de middelen in geen geval op voldoende wijze zijn uitgewerkt om de vernietiging van de bestreden beslissing te kunnen verantwoorden; dat verzoeker in zijn verzoekschrift twee middelen ontwikkelt die, hoewel summier, de Raad van State toelaten zijn wettigheidscontrole uit te oefenen; dat de exceptie dient te worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van de zaak.

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 63/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 113bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van artikel 6 van het EVRM, doordat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat de door verzoeker voorgelegde documenten niet van aard zijn het gebrek aan geloofwaardigheid met

betrekking tot zijn politiek engagement, dat in het kader van zijn eerste asielaanvraag reeds werd vastgesteld, te herstellen; dat verzoekers verklaringen op lichtzinnige wijze als bedrieglijk worden beschouwd en dat de voorgelegde documenten al even lichtzinnig worden verworpen; dat er aldus geen objectieve motivering wordt gegeven, terwijl verzoeker recht heeft op een geïndividualiseerde motivering van de beslissing, zodat zijn recht op verdediging gevrijwaard wordt;

3.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat reeds tot de bedrieglijkheid van verzoekers asielrelaas werd besloten in de bevestigende beslissing van 8 oktober 1997; dat de documenten die verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft voorgelegd, niet van die aard zijn dat zij de geloofwaardigheid van zijn eerder gedane verklaringen herstellen; dat verzoeker alleszins in gebreke blijkt aan te duiden op welke manier de bestreden beslissing de in het middel opgesomde bepalingen zou schenden;

Overwegende dat de tweede verwerende partij verwijst naar de memorie van antwoord van de eerste verwerende partij;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord dezelfde argumenten aanhaalt als in haar inleidend verzoekschrift;

3.1.3. Overwegende dat verzoeker er vooreerst verkeerdelijk lijkt van uit te gaan dat zijn asielaanvraag bedrieglijk werd verklaard; dat evenwel uit de bestreden beslissing blijkt dat zij kennelijk ongegrond werd bevonden, om de redenen aangeven in de bestreden beslissing; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 oktober 1997 een beslissing nam tot bevestiging van de beslissing tot weigering van verblijf van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 oktober 1996; dat Hij in deze eerste bevestigende beslissing oordeelde dat verzoekers asielaanvraag bedrieglijk was; dat deze beslissing steun vindt in de motieven zoals uitvoerig uiteengezet in voormelde beslissing;

Overwegende dat, hetgeen overwogen werd in het arrest nr. 81.711 van 8 juli 1999, kan worden bevestigd; dat in voormeld arrest overwogen wordt dat huidig beroep er niet toe kan leiden de regelmatigheid van deze definitief geworden beslissing na te gaan; dat verzoeker een tweede asielaanvraag indiende op basis van twee nieuwe documenten die zijn vluchtmotief alsnog zouden staven; dat het eerste document een persoonlijke brief van verzoekers echtgenote betreft, waarin ze hem afraadt om naar Armenië terug te keren aangezien hij nog steeds door de politie gezocht wordt; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in alle redelijkheid kon overwegen dat deze brief geen elementen bevat die zijn vaststellingen weerleggen, bij de beoordeling van de eerste asielaanvraag; dat het tweede document een kopie betreft van een

beslissing van het parket te Erevan, volgens welk verzoeker gearresteerd dient te worden wegens zijn activiteiten als politiek agitator; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, nu verzoeker de feiten herneemt die hij bij zijn eerste asielaanvraag heeft aangevoerd, dit document slechts diende te onderzoeken in zoverre het iets wijzigt aan de bedrieglijkheid die werd vastgesteld met betrekking tot zijn politiek engagement; dat, nu het aangebrachte stuk slechts wijst op een mogelijke vervolging als politiek agitator, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in alle redelijkheid kon overwegen dat de tweede asielaanvraag niets wijzigde aan de definitief geworden vaststellingen dat verzoeker over onvoldoende kennis van de organisatie van de verkiezingen beschikte om zijn rol van observator bij de verkiezingen geloofwaardig te maken, alsook dat verzoeker voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde reeds vóór de verkiezingen ernstige problemen gekend te hebben, terwijl hij hiervan voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte; dat de bestreden beslissing derhalve afdoende gemotiveerd is; dat verzoeker voorts nalaat aan te geven op welke wijze zijn rechten van verdediging zouden zijn geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is; dat voor het overige het middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie en van artikel 9 van het EVRM, doordat de bestreden beslissing ertoe zal leiden dat verzoekers recht op vrijheid van gedachten wordt geschonden; dat geen rekening wordt gehouden met de gevolgen voor de veiligheid en de fysieke integriteit van verzoeker; dat een gedwongen terugkeer immers een bedreiging inhoudt voor het leven van verzoeker omwille van zijn politieke overtuiging;

3.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat de bedrieglijkheid van verzoekers asielaanvraag werd vastgesteld in de bevestigende beslissing van 8 oktober 1997; dat in de bevestigende beslissing van 9 juni 1998 werd geconcludeerd dat verzoeker geen vluchteling is in de zin van de Conventie van Genève omdat de door hem in het kader van zijn tweede asielaanvraag neergelegde stukken niet van die aard zijn dat zij de geloofwaardigheid van zijn verklaringen zouden kunnen herstellen; dat bijgevolg artikel 33 van de Conventie van Genève niet op verzoeker van toepassing is; dat, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers politieke overtuiging, de uitvoering van de bestreden beslissing niet kan leiden tot een schending van artikel 9 van het EVRM;

Overwegende dat de tweede verwerende partij verwijst naar de memorie van antwoord van de eerste verwerende partij;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord dezelfde argumenten aanhaalt als in haar inleidend verzoekschrift;

3.2.3. Overwegende dat de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker geen vluchteling is in de zin van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie; dat met de eerste verwerende partij dient aangenomen te worden dat artikel 33 van de Vuchtelingenconventie derhalve niet op hem van toepassing is, zoals reeds werd overwogen onder punt 3.2.2; dat, nu de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een vervolging van verzoeker op grond van zijn politieke overtuiging ongeloofwaardig acht, de uitvoering van de bestreden beslissing niet zal leiden tot de schending van artikel 9 van het EVRM; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht februari tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**